

LAPVÉG

APA

drága, ne haragudj! Most mindig csak ez a két szó motoszkál bennem, Apa, *ne haragudj*. Alaktalan bocsánatkérés ez, nem tudom, miért kéne haragudnod, csak mégis, mondani kell valamit, most, hogy, nos, most, hogy ezentúl Halottak Napján érted is ég majd a gyertyám. Elkéstem, és ez már nem is elkésés, ez már más, ha tudnám mi, most elmondanám, leírnám, valamit, valamit leírnék erről, de ezzel is elkéstem, Apa.

Üres vagyok, nagy jégdarab lakik a mellemben, ha az a lélek, megfagyott bennem a lélek, Apa, minek ezt leírni, vélem a hangodat, messzi és tiszta hang, nyugodt beszéd ez, megint igazad van, megint tanultam Tőled valamit.

Akartam, hogy magnóra beszéld nekem a hadifogságot, Szimferopolt és Szevasztopolt, a kubikostaliga költészetét és nyomorúságát akartam hallani tőled, az estét, amikor megismerkedtél tizenhétéves anyámmal – az abonyi bálban talán, a borokat és a muzsikussal kísért, szerenádos hajnalokat, a rigmusokat... azokat.

Mert, most, hogy nem vitatkozhatsz velem, Apa (te jó ég, visszagondolva, mennyit vitatkoztunk mi a vasárnapi ebéd-asztalnál) elmondhatom Neked, Te voltál a legjobb vőfély, akit beszélni hallottam lakodalmakban, mert született tehetség voltál, úgy költötted át a strófákat, amelyek ott hirtelen nem jutottak eszedbe, olyan természetességgel, mint azok, azok az énekesek a magukét, tudod, régen, az antik Görögországban, vagy a középkori Magyarországon; az ő utódjuk voltál, Apa, csak ezt nem tudták és Te sem akartad, hogy valaki is tudjon erről, és valld be, na, Te sem tudtad ezt ennyire pontosan.

S látod, Apa, most azt is bevallhatnám, mennyi mindent tanultam, mennyit tanultam, lestem el Tőled, lopva, a sokat (többet) tanultak fölényét mímelve közben. És ennyi iskolával is volt, maradt restanciám Veled szemben. Te pedig csak töltögetted szerényen, tündöklő türelemmel a réseket, azokat a réseket, amik az egyetemi stúdiók után is maradtak az emberi-tudásomban, betonozgattad korán töredezett életemet is, nyugodtan, a dolgukat pontosan tudók megbocsátó szeretetével... Tanítgattál ember-ember szakon, drága kis öregem, aztán belefáradtál ebbe is, talán.

És kicsöngettek. És *elballagtak* Veled a rigmusok, el a fölemelt mutatóujj egyszerű, kézenfekvő és mégis ezentúl mindig hiányzó igazságai, el a vacsora utáni tanítások, a kerti séták közbeni leckék, a bölcsességek, melyeknek az árát helyettem, helyettünk is te fizetted meg.

Isten Veled, Apa, Isten Veled – Lipák Tanár Úr!

Fiad, tanítványod

TIBOR